

καὶ φωτογραφῆσεις τοῦ φαινομένου, ὅτι ὁ κ. Bigourdan ἐτη-
λεγράφησεν ἐκ Joal ὅτι «ὁ οὐρανὸς ἦτο δριχλῶδες· παρε-
τηρήθησαν αἱ τέσσαρες ἐπαφαί· δὲν ἐγένετο ὁρατὴς ὁ «Η
φαιστος», ἔτι δὲ ὅτι ὁ κ. Pickering ἐποίησατο ἐν Χιλῇ
ἀξιολόγους παρατηρήσεις σχετιζομένας ἰδίᾳ πρὸς τὸν ἡλια-
κὸν στέφανον, τελευταῖον δὲ ὅτι ὁ κ. Janssen ἐγνωστο-
ποίησε τῇ Ἀκαδημίᾳ τηλεγράφημα τοῦ εἰς ἀντικατάστα-
σιν τοῦ κ. de la Baume Pluvinel, κωλυθέντος ν' ἀναχω-
ρήσῃ ἐκ Παρισιῶν ἐκ λόγων ἀνεξαρτήτων τῆς θελήσεως αὐ-
τοῦ, ἀποσταλέντος ἐν Joal κ. Pasteur, διευθυντοῦ τῆς φω-
τογραφικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου τοῦ Meudon.

Ἐν τινι μελέτῃ ἐπὶ τῆς πολιτικῆς διαίρεσεως τῆς ξηρᾶς
ὁ κ. A. Oppel καταλήγει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι 4 000 000
τετραγωνικῶν χμ. ἐδάφους εἶνε ἀκατοίκητα ἢ ἀδέσποτα,
13 000 000 τ. χμ. ἔχουσιν ὀργάνωσιν ὠρισμένων κρα-
τῶν, ἀνερχομένων εἰς τὸν ὀλικὸν ἀριθμὸν τῶν 75. Τὰ πλεῖ-
στα τῶν κρατῶν τούτων ἔχουσι μικρὰν ἔκτασιν, τὰ δὲ μεί-
ζονα, 18 τὸν ἀριθμὸν, ἔχουσιν ἐμβαδὸν ἀντιστοιχοῦν πρὸς
τὰ 0,87 τῆς ὀλικῆς τῆς ξηρᾶς ἐκτάσεως.

Ἡ Mediterranean Naturalist παρατηρεῖ ὅτι τὸ πλεῖ-
στον τῶν σημειωθέντων σεισμῶν, ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὰ
60 0/0 τοῦ ὅλου, ἐγένετο κατὰ τοὺς 6 ψυχροτέρους μῆνας
τοῦ ἔτους, ὅτι δὲ τὸ μὲν μέγιστον αὐτῶν ἀντιστοιχεῖ εἰς
τὸν ἰανουάριον, τὸ δὲ ἐλάχιστον εἰς τὸν ἰούλιον, καὶ ὅτι
τοῦτο ἀναφέρεται καὶ γενικῶς εἰς τὸ τὸ σύνολον τῶν ἐπὶ αἰ-
ἐς ἐπιφανείας τῆς γῆνης σφαιρᾶς γενομένων σεισμῶν καὶ ἰδίᾳ
εἰς ἐκάστην χώραν, ὅτι δὲ τελευταῖον ἐν τῇ ζώνῃ τῆς με-
σογείου ὁ ἀριθμὸς τῶν κατὰ τοὺς χειμερινοὺς μῆνας δεκτέ-
μων, ἰανουάριον καὶ φεβρουάριον σημειωθέντων σεισμῶν
ἔχει λόγον πρὸς τὸν τῶν κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας ἰούνιον,
ἰούλιον καὶ αὐγούστον, ὡς ὁ 5 πρὸς τὸν 2.

Συμπληροῦντες τὰ ἐν τῇ προηγουμένῃ Ἐπιστημονικῇ ἡ-
μῶν Ἐπιθεωρήσει γραφέντα περὶ τῆς τελευταίας ἐκρήξεως
τῆς Αἴτνης, ἀναγκαῖον νομίζομεν νὰ σημειώσωμεν ἐνταῦ-
θα τὴν ὑπὸ τοῦ κ. Bartoli γενομένην μέτρησιν τῆς θερμο-
κρασίας τῆς λάβας, ἣτις ἐξέρρευεν ἐκ τοῦ ἡφαιστείου τού-
του κατὰ τὴν ἔκρηξιν ταύτην. Μέχρις ἐσχάτων δὲν ἐγένοντο
ἀκριβεῖς μετρήσεις τῆς θερμοκρασίας τῆς τετηκυίας λά-
βας, διότι ἀφ' ἐνὸς μὲν αὕτη δὲν εἶνε ἐκ τῶν λίαν κοινῶν
σωμάτων, ὡς ἀπαντῶσα μόνον εἰς ὠρισμένα σημεῖα τῆς
γῆς, τὰ ἡφαίστεια, καὶ καθ' ὠρισμένας στιγμὰς, τὰς ἐκ-
ρήξεις αὐτῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ διότι δὲν εἶνε πάντοτε εὐχερὴς
ἡ προσέγγισις εἰς τὸ βέσμα τῆς διαπύρου λάβας οὐδὲ ἀκί-
νδυνος ἡ παρ' αὐτῇ διαμονή. Τὰ κωλύματα ταῦτα προέρ-
χονται ἐκ τῆς ἐντόνου ἀκτινοβολίας τοῦ βέσματος τῆς δια-

πύρου λάβας, ἣτις καθιστᾷ ἀδύνατον τὴν προσέγγισιν. Εἰς
ταῦτα δὲ δέον νὰ προστεθῇ ὅτι ἀδύνατον εἶνε νὰ εἰσαγάγῃ
τις ἐν αὐτῇ θερμόμετρον, διότι, καίπερ ἐν βρευστῇ οὖσα κα-
ταστάσει, παρουσιάζει ἡ λάβα τοιαύτην ἀντίστασιν, ὥστε
πολλὰκις τεμάχια σιδήρου ριπτόμενα ἐπ' αὐτῆς ἐπιπλέου-
σιν ὡς τεμάχια ξύλου ἐπὶ τοῦ ὕδατος. Ἀλλ' ὁ κ. Bartoli,
ἐπωφελοῦμενος τῆς τελευταίας ἐκρήξεως τῆς Αἴτνης, ἡδυ-
νήθη τὰ προσεγγίσῃ εἰς ἀπόστασιν δύο μόνον μέτρων ἀπὸ
βέσματος τινος λάβας καὶ ἀκριβῶς εἰς σημεῖόν τι, καθ' ὃ
τοῦτο ἐξήρχετο ὑπογείου τινος σήραγγος, καὶ νὰ προβῇ εἰς
τὴν μέτρησιν τῆς θερμοκρασίας αὐτῆς διὰ τινος ὑπ' αὐτοῦ
ἐπινοηθέντος ἐπὶ τούτῳ θερμομέτρου. Ἐξαγόμενα τῆς ἐργα-
σίας ταύτης τοῦ κ. Bartoli εἶνε τὰ ἑξῆς:

Κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐξόδου ἀπὸ τῆς ὑπογείου σήραγ-
γος, ἡ θερμοκρασία τῆς λάβας, εἰς βάθος 1 μ., ἦτο 1060°,
990°, 980° καὶ 970°. Τὸ αὐτὸ δὲ βέσμα τῆς λάβας, δια-
τρέξαν 2 χμ. μετὰ ταχύτητος 80 μ. εἰς ἐκάστην ὥραν,
ἔδειξε θερμοκρασίας κατὰ 2000 περίπου ταπεινοτέρας τῶν
ἀνωτέρω σημειωθεισῶν. ἦτοι 870°, 880° καὶ 750°.

ΗΛ. Γ. ΒΑΣΣΑΜΑΚΗΣ.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Η ΣΑΡΡΑ ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Ἦλθεν, ἐμάγευσε καὶ ἀπῆλθεν ἡ διαπρεπὴς τρα-
γῳδὸς Σάρρα. Εἶπομεν ἐν τῇ προτέρᾳ Ἐπιθεωρήσει
ἡμῶν τίνα τὰ πρῶτα ἔργα, ἅπερ ἀπὸ τῆς τοῦ θεά-
τρου Βέργου σκηνῆς ἐδίδαξε καὶ τίνα προϋτίθετο νὰ
διδάξῃ, ἐν τούτοις δὲ πρῶτον ἀνεγράφετο ἡ ἀθάνατος
Ἀδριανὴ Λεκοῦβρερ (Adrienne Lecouvreur)
τῶν Scribe καὶ Legouvé. Περὶ τοῦ ἔργου δὲ τούτου
ἐγράψαμεν ἐν ταῖς τέσσαρσι πρώταις Ἐπιθεωρήσεσιν
ἡμῶν ἐπανήλθομεν δὲ ὅτε κατὰ τὸν χειμῶνα ἀπὸ
τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου Βέργου ἐδιδάχθη ὑπὸ τοῦ
τότε ἐλλήνικου θιάσου. Ὡς εἶπομεν δὲ ἐν ταῖς πρώ-
ταις ἡμῶν ἐκείναις Ἐπιθεωρήσεσιν, τὸ τὴν διάσημον
ὑποκρίτριαν τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἡρώϊδα ἔχον
δράμα συνετάχθη τῆς Ραχήλ χάριν καὶ ἐδιδάχθη ὑπ'
αὐτῆς τῷ 1849. Ὅποια δὲ ἐγένετο ἡ ἐπιτυχία αὐτῆς
ῥέρεται ἐν τῷ συγγράμματι τοῦ διαπρεποῦς κριτικοῦ
τῆς *Journal des Débats* Jules Janin Ἡ Ραχήλ καὶ
ἡ τραγῳδία (Rachel et la tragédie), ἀνομολογεῖται
δὲ πλαγίως καὶ ὑπὸ τοῦ τότε ἐπίσης διαπρεποῦς
κριτικοῦ τῆς *Revue des deux Mondes* Planche. Κατόπιν
τὸ ἔργον ἐπανάλαβεν ἡ δεσποινὶς Bartet ἐν τῇ Γαλλι-
κῇ—Κωμῳδίᾳ κατὰ τὸ 1888, ἥτις ἐπίσης ἐδίδαξεν
αὐτὸ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐν Βιέννῃ, ἐν τῷ
θεάτρῳ τῆς Ἐκθέσεως τῆς Μουσικῆς καὶ τοῦ Θεά-
τρου καὶ εἶτα αὖθις ἐν Παρισίῳ ἐν τῇ Γαλλικῇ-
Κωμῳδίᾳ. Καὶ ὅποια μὲν ἐγένετο ἡ τῆς Ραχήλ δι-
δασκαλία καὶ ὅποια ἡ τῆς Bartet ἐπανάλυψις ἐγράψα-
μεν ἐπίσης, ὅποια δὲ ἡ τῆς Σάρρας περὶ τούτου νῦν
ἔσται ἡμῖν ὁ λόγος. Τὸ μόνον ἐπαναλαμβάνομενον
μὴ μελοποιημένον ἔργον τοῦ ἐπιφανοῦς δραματι-
κοῦ καὶ σχολάρχου Scribe, διότι κυρίως αὐτοῦ ἐστίν,

1) Τὸ ὄνομα τοῦτο ἀπεδόθη εἰς τὸν ἀμφιβόλου
ὑπάρχοντα μεταξὺ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τοῦ Ἥλιου κείμενον
πλανήτην, ὃν ὑπόπτεισε μὲν τῷ 1859 ὁ μέγας μαθηματι-
κὸς Le Verrier, ὁ δὲ τοῦ ὑπολογισμοῦ, ὡς γνωστὸν, ἀνα-
καλύψας τὸν ἐξώτατον τῶν πλανητῶν Ποσειδῶνα, ἵνα οὕ-
τως ἐξημερῶσιν ἀνωμαλίας τινὰς παρατηρουμένας εἰς τὴν
τροχίαν τοῦ Ἑρμοῦ, διαβεβαίωσε δὲ ὅτι εἶδεν ἐπὶ τοῦ ἡλια-
κοῦ δίσκου ὑπὸ μορφὴν κυκλικῆς μελαίνης κηλίδος ὁ ἱατρὸς
Lescarbault τὴν 14/26 μαρτίου 1859, ὃν ὅμως οὐδεὶς ἕτε-
ρος μέχρι σήμερον ἠτύχησε νὰ ἰδῇ.

ἀνέλαβεν ἴσως ἡ Σάρρα, ἐξ ὧν συνάγομεν οὐδαμοῦ ἀναγνόντες τι, ἐξω τῆς Γαλλίας, διότι καὶ ὁ Ganderax γράφων περὶ τῆς διδασκαλίας τῆς Ἀδριανῆς Λεκουβρέρ ἐν τῇ Γαλλικῇ-Θεάτρῳ συγκαίρει αὐτῇ ὅτι ἐπανέλαβε τὸ ἔργον, οὐδαμῶς δὲ ἀναφέρει ὅτι τὸ σκῆμα τῆς Ἀδριανῆς ὑπεδύσατο μετὰ τὴν Ραχήλ καὶ πρὸ τῆς Bartet ἡ Σάρρα, τὸ δὲ ἔργον παρέλαβεν ἐν τῇ δραματολογίᾳ αὐτοῦ ὁ Οἶκος τοῦ Μολιέρου. Ἀλλὰ πότε καὶ ποῦ ἀκριβῶς ἐδίδασκεν ἡ Σάρρα τὸ δράμα τοῦτο οὐδαμῶς ἐνθυμούμεθα. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι καὶ ἐν τῇ ὑποδύσει τοῦ σκῆματος τῆς πάλαι συναδέλφου αὐτῆς θεσπεσία ἐστὶν οἰαδῆτις κἂν ἢ ἡ ὑπόδυσις αὐτῆς, διότι τὸ σκῆμα τοῦτο ἔχει πολλὰ τὰ ἀναδεικνύοντα τὰ ἔκτακτα αὐτῆς προσόντα, ἰδίᾳ τὴν φωνήν, τὴν μιμικὴν καὶ τὴν χάριν.

Ἡ Ραχήλ, ὡς εἵπομεν, ἠρωϊκῶν παρέστυσε τὴν Ἀδριανήν, ἡ δὲ δεσποινὶς Bartet σύγχρονον γυναικα, καὶ ἡ Σάρρα δὲ μᾶλλον πρὸς τὴν τελευταίαν ταύτην ἀντίληψιν συμφωνεῖ ἐν τῇ δευτέρᾳ πράξει, ἀφ' ἧς ἐμφανίζεται ὡς Ρωξάνη ἐν τῇ τραγωδίᾳ τοῦ Ρακίνα *Bajazet* ἐν τῇ ἑσῶ ἵσῳ τῆς Γαλλικῆς-Κωμῳδίας καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς τρίτης ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς ὁδοῦ Grange-Batelière. Ἐν τῇ δευτέρᾳ πράξει θεατρικωτάτη καὶ θαυμασιωτάτη ἐστὶν ἡ Σάρρα λέγουσα τὸν μῦθον ἢ μᾶλλον τὸ ποίημα τοῦ *La Fontaine les Deux Pigeons*. Ἀναμνησθόντες πάντες αὐτοῦ, οὗτινος ἡ μὲν ἀρχὴ ἔχει οὕτω :

Deux Pigeons s'aimoient d'amour tendre :
L'un d'eux, s'ennuyant au logis,
Fut assez fou pour entreprendre
Un voyage en lointain pays.
L'autre lui dit: «Qu'allez-vous faire ?
Voulez-vous quitter votre frère ?
L'absence est le plus grand des maux.

τὸ δὲ τέλος :

Hélas ! quand reviendront de semblables moments !
Faut-il que tant d'objets si doux et si charmants
Me laissent vivre au gré de mon âme inquiète !
Ah ! si mon cœur osoit encor se renflammer !
Ne sentirai-je plus de charme qui m'arrête ?
Ai-je passé le temps d'aimer ?

Τὸ ποίημα τοῦτο εἶπεν ἡ Σάρρα φέρουσα ὥραιαν, καίτοι οὐχὶ τὴν συνήθη, ἥτις καθ' ἃ διεβεβαιώσατο ἡμᾶς συνάδελφος αὐτῆς εἶνε θαυμασία, στολὴν Ρωξάνης καὶ τῇ δεξιᾷ ἀγκῶν ἐπακουμβῶσα ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου τοῦ ἀγαπητοῦ αὐτῇ ἠρωϊκοῦ Μαυρικίου κόμπος τῆς Σαξωνίας. Ἡ ἀρμονικὴ τῆς διασήμεν τρυφῶν καὶ καθαρὰ χρυσῇ φωνῇ συνενουμένη τῇ καλλιτεχνίᾳ αὐτῆς καὶ τῇ πλαστικωτάτῃ στάσει ἀληθῶς ἐγοήτευεν. Ἀληθές ὅτι αἱ κινήσεις καὶ στάσεις αὐτῆς μεγίστην ἐνέχουσι χάριν καὶ πλαστικάς τυγχάνουσιν οὔσαι. Ἡ τὴν γλυφίδα καὶ τὸν χρωστῆρα χειρισαμένη οἶονεῖ ἐκ Μουσείων ἀντιγράφουσα παρίστανειν ἔργα τέχνης ἐν ἐκείνοις ἀποκείμενα, ἀποπνέοντα δὲ ἑλληνικὴν χάριν καὶ τελειότητα.

Γραφικωτάτη δ' ἦν ἡ Σάρρα ὅτε εἰσῆρχετο εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ὁδοῦ Grange-Batelière, φέρουσα μέλαιναν καλύπτραν, ἀλλ' ἐνθα ἀναδείκνυται αὖθις ἡ τραγῳδία ὅτι ἐν τῇ τετάρτῃ πράξει, καθ' ἣν συναντῶνται ἡ Ἀδριανὴ καὶ ἡ κόμπος de Bouillon, ἡ ἀντιζήλος,

ἐρῶσα τοῦ Μαυρικίου ὑπὲρ οὗ μανιώδῃ ἐτρεφεν ἔρωτα ἡ Ἀδριανή, ἐφ' ᾧ καὶ τοὺς ἀδάμαντας αὐτῆς ἐπώλησεν αὐτοῦ χάριν. Παρακληθεῖσα ἡ Λεκουβρέρ νὰ εἴπῃ στίχους τινάς, ἀποδέχεται τὴν γενομένην αὐτῇ πρότασιν ὅπως εἴπῃ ἐκ τῆς Φαίδρας τοῦ Ρακίνα. Καὶ λοιπὸν ἀπαγγέλλει τοὺς ἐξῆς στίχους ἐκ τῆς τρίτης σκηνῆς τῆς τρίτης πράξεως τῆς θρακινείου τραγωδίας :

ΦΑΙΔΡΑ

Juste ciel ! qu'ai-je fait aujourd'hui !
Mon époux va paraître, et son fils avec lui !
Je verrai le témoin de ma flamme adultère
Observer de quel front j'ose aborder son père,
Le cœur gros de soupirs qu'il n'a point écoutés,
L'œil humide de pleurs par l'ingrat rebutés !
Penses-tu que, sensible à l'honneur de Thésée.
Il lui cache l'ardeur dont je suis embrasée ?
Laissera-t-il trahir et son père et son roi ?
Pourra-t-il contenir l'horreur qu'il a pour moi ?
Il se tairait en vain : je sais mes perfidies,
Enone, et ne suis point de ces femmes hardies
Qui, goûtant dans le crime une tranquille paix,
Ont su se faire un front qui ne rougit jamais.

Τοὺς στίχους τούτους οὕτω μετέφρασεν ὁ μακαρίτης Ἰάκωβος Ρ. Ραγκαβῆς :

Τί ἐτόλμησα ! ὦ τί φρικώδης ὥρα !
Τὸν ἄνδρα μου θὲ νὰ ἰδῶ μὲ τὸν υἱόν του τώρα.
Θὲ νὰ ἰδῶ τὸν μάρτυρα τῆς ἀναίδους φλογός μου,
Νὰ βλέπῃ πῶς θὲ νὰ φερθῶ πλησίον τοῦ ἀνδρός μου,
Μὲ στεναγμοὺς εἰς τὴν ψυχὴν σκληρῶς ἀπερριμμένους
Μὲ ὀρθαλμοὺς δακρύοντας καὶ περιφρονημένους.
Νομίζει πῶς τὴν τοῦ πατρὸς τιμὴν διὰ νὰ σώσῃ,
Τὴν φλόγα μου τὴν ἄσβεστον δὲν θέλει φανερώσει ;
Πατὴρ καὶ βασιλεῖος του προδότης θὲ νὰ γίνῃ ;
Τὸ μῖσός του τὸ κατ' ἐμοῦ ἀπόκρυπον θὰ μείνῃ,
Καὶ ἂν τὸ χροῦσῃ, τί καρπὸς ἀπὸ τὴν σιωπῇ του ;
Δὲν ἐγεννήθῃ φύσεως τοσοῦτον ἀναι-

[σχύντου,

Ὡστε εἰς βίον ἄσεμνον διαγούσ' ἀκολάστως,
Νὰ ἁμαρτάνω ἀναίδῶς καὶ ἀνευθυνίστως.

Τοιαύτη ἡ μετάφρασις, ἥτις ὅμως πολὺ ἀφαιρεῖται τῆς δυνάμεως τοῦ κειμένου καὶ ἰδίᾳ διὰ τῆς παραλείψεως τοῦ ἐπιτατικοῦ *jamais*. Ἡ ἀπαγγελία τούτου ὑπὸ τῆς Σάρρας ἦν ἀληθῆς κεραυνὸς ἐκσφενδονισθεὶς κατὰ τῆς ἀντιζήλου. Καὶ ἡ μιμικὴ ἐνταῦθα ἐδείκνυε τὴν ἔξοχον τραγωδόν.

Τέλος ἔρχεται ἡ πέμπτη καὶ τελευταία πράξις, ἥτις ἐστὶ διαρκὴς ἀγωνία δηλητηριασθείσης, ἀτελεύτητος οἶονεῖ θάνατος. Τὴν πράξιν ταύτην ἐξετέλεσε μετὰ δυνάμεως ἀληθῶς, ἴσως μετὰ τῆς αὐτῆς μεθ' ἧς καὶ ἡ Ραχήλ, καθ' ἃ περιγράφει αὐτὴν ὁ Janin. Ἀ ! παρατηρῶν τις τὴν Σάρραν ἐδίδεκεν ὅτι πράγματι πάσχει οἱ ἀναπαλμοὶ τοῦ στήθους, τὸ ἐρύθημα τοῦ τε προσώπου καὶ τῶν χειρῶν καὶ ἡ ἐκδηλουμένη ἐφιδρωσις, αἱ κινήσεις τῶν χειρῶν καὶ τῆς κεφαλῆς ἐδείκνυνον τοῦτο, καταφανὲς δ' ἐγίγνετο ἡ φλόξ ἥτις ἔκαie τὸ στήθος αὐτῆς, τὸ δηλητηριον ὅπερ ἐξηπλώθη ἐν τοῖς πνεύμοσιν αὐτῆς εἰσπνευσάσης αὐτὴ διὰ τῆς ἐπαράτου ἀνθοδόσμης. Ἡ τοιαύτη δὲ παράστα

οις τοῦ πάθους δικαιοὶ ἡμᾶς ἐφ' οἷς ἐγράψαμεν ὅτε ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Βέρδν ἐλλανιστὶ ἐδιδάχθη, ἀποκρούει δὲ πᾶσαν ἄλλην παράστασιν. Ἡ Σάρρα ἐν τῇ πέμπτῃ πράξει ἦτο ἀληθῶς ἀκίμητος.

Σημειωτέον ἐν τέλει ὅτι σκηναὶ τινες τοῦ δράματος ἦσαν τροποποιημέναι ἢ καὶ ἀποκεκομμέναι.

Μετὰ τὴν Ἀδριανὴν Λεκουδρέρ, τῇ παρascευῇ, ἡ Σάρρα ἐδίδασκε τὸν *Maître de Forges* τοῦ Georges Ohnet, περὶ οὗ πολλὰκις ἐγένετο λόγος ἐν προτέραις ἡμῶν Ἐπιθεωρήσεσι καὶ ἐν ᾧ ὑπεδύετο τὸ σκῆμα τῆς Claire.

Τῷ δὲ σαββάτῳ ἐδίδασκε τὴν *Francillon*, pièce εἰς πράξεις 3 τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ υἱοῦ, διδαχθὲν τὸ πρῶτον ἀπὸ τῆς σκηνῆς τῆς Γαλλικῆς-Κωμῳδίας κατὰ ἱανουάριον τοῦ 1887, ἐπαναληφθὲν δ' ἐν αὐτῇ ἐξάκις καὶ ἑκατόν, διαπλασάσης τὸν χαρακτῆρα τῆς *Francillon* τῆς δεσποινίδος Bartet. Τὸ ἔργον τοῦτο τοῦ διαπρεποῦς ἀκαδημαϊκοῦ καὶ συγγραφέως κρίνεται ἐκ τῶν καλλίστων, τερπινοτάτων καὶ τῶν μᾶλλον ἐνδιαφερόντων, διότι τὰ πρόσωπα ἐν αὐτῷ εἶδιν οὐχὶ νευρόσπαστα, ἀλλὰ ζῶντα πλάσματα, ὁμιλοῦντα αὐτῶν χάριν. Τέρπουσι δὲ ἐπὶ τρεῖς ὥρας τοὺς ἀκροατὰς ἀνευ κόπου. Τὸ ἔργον ἐν γένει ἔχει πολλὰς ὀραιότητας. Θεωραίαι ἐκ τοῦ ἔργου κοινωνικαὶ πολλὰι ἐκπληγάζουσιν, ἀλλ' ἡ ἀνάλυσις αὐτῶν ὥς καὶ ἡ τοῦ δράματος θὰ ἐμύκνῃε λίαν τὴν δραματικὴν ταύτην Ἐπιθεωρήσιν. Περὶ τῆς ὑποδύσεως τοῦ σκῆματος τῆς *Francillon* ὑπὸ τῆς Σάρρας οὐδὲν δυνάμεθα εἰπεῖν, ἄτε μὴ ἀκούσαντες αὐτῆς.

Τελευταίαν δὲ καὶ ἀποχαιρετισμοῦ παράστασιν ἔδωκεν ἐν τῷ θεάτρῳ Βέρδν τὴν *Frou-Frou*, ἔργον τοῦ Meilhac καὶ Halévy, διδαχθὲν τὸ πρῶτον ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Γυμνασίου κατὰ τὸ ἔτος 1869, ἐπαναληφθὲν δὲ καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἀπὸ τῆς σκηνῆς τῆς Γαλλικῆς-Κωμῳδίας. Τὸ ἔργον τοῦτο, ὅπερ ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν πράξεων κωμῳδίας, ὧν ἡ πρώτη δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς πρόλογος, καὶ δύο *melodrame*, προύκალεσεν ἐκάστοτε ποικίλας κρίσεις, ἀλλὰς μὲν εὐνοῦς αὐτῷ ἄλλας δὲ δυσμενεῖς. Τὸ ὄνομα *Frou-Frou* δὲν εἶνε κυρίως ὄνομα ἀλλὰ πρόσωπον· μία κόρης ἀνδρὸς τῶν διασκεδάσεων ὀνομαζομένης δεσποινίδος *Gilberte*. Αὕτη ἦν ἐλαφρὰ καὶ ῥεπουσα πρὸς τὰς διασκεδάσεις, εἶχε δὲ ἀδελφὴν ὀνομαζομένην *Louise*, ἥτις ὅλως ἀντιθέτου ἦν χαρακτῆρος τῇ ἀδελφῇ, ἐκπροσωποῦσα τὴν φρόνησιν, θυσιάζει δὲ τὸν ἔρωτα αὐτῆς, τὴν εὐτυχίαν αὐτῆς χάριν τῆς ἀδελφῆς. Ἡ *Frou-Frou* ὑπανδρεῖται τὸν *Sartoris*, ἄνδρα σοδαρόν, καίτοι ἡ καρδία αὐτῆς ἐκλίνει πρὸς ἕτερον τὸν *de Valréas*. Ζηλοτυπεῖ τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς ἐνεκα τοῦ πάλαι ἔρωτος ἐκείνης πρὸς τὸν ἑαυτῆς σύζυγον, οὐδαμῶς δ' ὀκνεῖ νὰ ἀποδείξῃ τοῦτο καὶ φανερώς εἰπὴ τῇ *Louise*: «Tu m'as pris ma maison, mon enfant, mon mari eh bien! garde tout». Φεύγει δὲ μὴδὲν εἰποῦσα ποῖ ἀπέρχεται. Μεταβαίνει πρὸς συνάντησιν τοῦ *de Valréas* εἰς Βενετίαν. Ἀκολουθεῖ αὐτῇ ὁ σύζυγος αὐτῆς, φονεὺς τὸν ἐραστὴν ἐν μονομαχίᾳ. Μετὰ τινὰς μῆνας ἡ *Frou-Frou* ἀποθνήσκει ὑπὸ μαρσμοῦ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συζύγου, παρόντων τοῦ πατρὸς καὶ ἀδελφοῦ καὶ τοῦ τέκνου αὐτῆς, συγχωρομένη ὑπὸ τοῦ συζύγου.

Ὁ θάνατος τῆς *Frou-Frou*, ὡς ἀνεγράφη, δὲν συμφωνεῖ πρὸς τὸν ἀρχικὸν χαρακτῆρα αὐτῆς. Ἐν γένει δὲ ἡ πρώτη ἐντύπωσις τῆς κριτικῆς τοῦ *de Saffres* οὐδαμῶς ὑπῆρξεν εὐνοῦς, ἀνωμολόγηται ὅμως ὅτι τὸ ἔργον κέκτεται καὶ ἀρετὰς. Λυπούμεθα ὅτι δὲν ἔχομεν πρόχειρον τὴν κριτικὴν τοῦ *Sarcey*, ἣν πέρυσιν ἔγραψε περὶ τοῦ ἔργου, ὅπως μεταγράψωμεν αὐτὴν ἐνταῦθα.

Τοῦτο ἦν τὸ ἔργον ὅπερ ἡ Σάρρα τελευταῖον ἐδίδασκεν ὑποδυσμένη τὸ σκῆμα τῆς *Frou-Frou* ἐν τῷ θεάτρῳ Βέρδν, καθ' ὃ ἀφθονα προσηνέχθησαν αὐτῇ ἄνθη χειροκροτήματα δὲ καὶ ἐπευφημίας τοῦ ἀκροατηρίου ἀπέδειξαν τὸν ἐνθουσιασμόν αὐτοῦ.

Τῇ ἐπιούσῃ δευτέρᾳ ἀπῆλθεν αὕτη εἰς Ἀθήνας, ἐν αἷς τρία ἢ τέσσαρα διδάξει ἔργα. Ἀπὸ τῆς πόλεως τῆς Παλλάδος ἀπελεύσεται εἰς Μασσαλίαν, ἐν ᾗ ἐπίσης τρεῖς ἕως τέσσαρας θὰ δώσῃ παραστάσεις καὶ εἰτα θὰ διαπλεύσῃ τὸν Ἀτλαντικὸν εἰς τὴν Βρασιλίαν.

Μετὰ τὴν ἐπάνοδον αὐτῆς ἐκ Βρασιλίας εἰς Παρίσιους διδάξει, ὡς εἶπομεν, ἐν τῷ *Vaudeville*. Συμβόλαιον ὅμως μετὰ τῆς διευθύνσεως τοῦ θεάτρου τούτου καὶ αὐτῆς οὐδὲν ὑπεγράφη. Ἀπλῇ συνεννόησις ὑπάρχει.

ΟΔ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Τὸ πολιτικὸν γεγονός τῆς ἐβδομάδος ἐν τῇ ἰλλυρικῇ χερσονήσῳ ἀποτελεῖ ἀναντιρρήτως ἡ διεξαγωγὴ τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ πρὸς συγκρότησιν τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως ἐκλογῶν. Τὸ γεγονός ταύτην ἔχει τὴν ἐξαιρετικὴν σπουδαιότητα σχετικῶς πρὸς τὴν διεθνῇ πολιτικὴν κατάστασιν, ὅτι σκοπὸς τῆς συγκλήσεως τοῦ Σώματος εἶνε ἡ ὑποβολὴ εἰς αὐτὸ τῶν ὑπὸ τῆς τακτικῆς Σοβράνις ἐπιψηφισθεισῶν ἱδν, ὡς γνωστόν, τροποποιήσεων, ἃς ὁ κ. Σταμπούλωφ ἐπὶ νύκτι ἐπὶ τοῦ συντάγματος τῆς χώρας, ὅπως καταστήσῃ τῷ πρίγκιπι φερδινάνδῳ δυνατόν τὸν γάμον μετὰ τῆς προσφιλοῦς τῆς καρδίας αὐτοῦ βουρβωνίδος πριγκιπίσσης, γάμον δὲ ὃν ὁ πάπας κατ' οὐδένα τρόπον ἐνδοίει νὰ ἐπιτρέψῃ, ἂν μὴ μετεβάλλετο τὸ ἄρθρον, τὸ ἐπιβάλλον εἰς τὰ τέκνα τοῦ ἡγεμόνος τὸ ὀρθόδοξον δόγμα. Αἱ ἐκλογαὶ λοιπὸν τῶν μελῶν τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως ταύτης διεξήχθησαν κατὰ τὴν παρελθούσαν κυριακὴν, τὸ ἀποτέλεσμα δὲ αὐτῶν ἀπέδν ὁποῖον ἀνέμνε πᾶς γινώσκων τὴν δικτατορικὴν ἀρχὴν, ἣν ὁ κ. Σταμπούλωφ ἐνασκει ἐν τῇ ἡγεμονίᾳ, καὶ τὴν ἐμπειρίαν, ἣν ἐκτήσατο περὶ τὴν συγκρότησιν ἔθνικῶν ἀντιπροσωπειῶν, νίκην δηλαδὴ καὶ νίκην κραταῖά τῆς κυβερνητικῆς μερίδος, ἥτις, ὡς εὐχερῶς ἐννοεῖται, δὲν παρέλιπε τὴν εὐκαιρίαν πρὸς ὀργάνωσιν λαϊκῶν ἐκδηλώσεων χαρὰς ἐπὶ τῷ θριάμβῳ ὑπουργῶν μὴ ὀκνησάντων νὰ παρίδωσι τὸ θρησκευτικὸν τοῦ βουλγαρικοῦ λαοῦ αἰσθημα χάριν τῶν συμφερόντων τῆς ἰδίας ἀρχῆς, συνημμένων ἀναποσπάστως τῇ ἐκπληρώσει τῶν νυμφευτικῶν ἀναγκῶν τοῦ Κοβουργίδου πρίγκιπος. Ἀλλὰ καὶ